

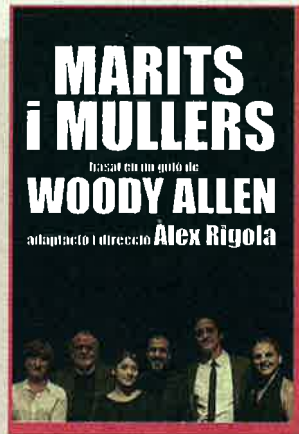
La tria per Andreu Loncà

WOODY ALLEN

Transportada al teatre clàssic (personatges, representació austera, escena il·luminada i públic) l'obra de Woody Allen, escrita en l'origen en forma de guions de cinema, esdevé una impactant nuesa d'expressió de l'ànima sentimental humana encantadora, aigualida, això sí, per tal de fugir dels excessos sentimentals obsessionants. Dels tirabuixons de la neura.

A *Marits i mullers*, els actors són veus (molt poques vegades diàlegs en profunditat) de la casa de barrets amb llumeta vermella que és el cor humà. Un matrimoni esgotat en llur relació passional prova una separació temporal que es torna una dura prova de les tempestes emotives de les separacions i la intempèrie emocional. Dissimetries: els que semblaven més feliços acaben separant-se; els que creien en un amor més convenci-

onal –fer-se companyia– acaben continuant junts. I algú sempre queda sol, desaparellat davant la llum del focus teatral. Desproveïda de les escenes rutilants de Nova York, dels seus jardins públics i dels seus apartaments *charmantes*, les veus dels protagonistes ressonen en el teatre de Balaguer entre les sòlides obvietats tendres aplaudides pel públic, com ara “viure en parella és la cosa més humana que hom pot fer” i les atraccions dels homes grans per les noies joves i viceversa. Les parelles passen: es fan i es desfan com les veus. Les raons del cor sonen al teatre amb un despullament inquietant, terapèutic. Com qui trobés, per fi, una plaça pública on narrar les coses privades del cor i de la intimitat marital. Desproveïdes de passió real (car les paraules de passió són de fogueig en el teatre), els

TEATRE.

Títol: Marits i mullers

Direcció: Àlex Rigola

mots semblen ocells migratoris fonent-se en la tarda de diumenge. Els cossos posseeixen una consistència més clara: una espatlla nua, uns pantalons ajustats, una camisa folgada... Cossos joves i cossos vells. Cossos. En acabar l'obra sense desenllaç fatal, ni catàstrofe ni *Deus ex machina*, hauries volgut encara més

raons del cor en dansa perpètua, com si només fossin estornells en bandades en la tardor.

En la pulcra versió d'Àlex Rigola, Woody Allen és l'autor de teatre que tots hauríem volgut ser: una mescla de terapeuta ben vestit, amb corbata virolada i un comediant sorneguer amb el barret de cascavells. Tot per guarir les nafres del cor que sagnen. S'abaixa el teló, es tanquen els focus i les veus ressonen en el buit com brilla Orió en el cel d'hivern.